

[Statsministeren]

disse år har almindelige lønmodtagere hvert år stigninger i reallønnen på trods af – eller måske skulle man netop sige på grund af – de meget lave lønstigninger, som også har medført meget beskedne prisstigninger. Det betyder større købekraft for lønmodtagerne og bedre konkurrenceevne for virksomhederne. Det er det, vi har lært, og jeg mener, vi har fået vendt den negative cirkel med underskud på underskud til en positiv overskudsspiral. Man kan roligt sige, at vores overskud på handelen med udlandet nu er enestående stort, både i historisk perspektiv og sammenlignet med alle andre industrialiserede lande.

Samtidig har vi rent faktisk fået skabt op mod 190.000 nye lønmodtagerjob ude i samfundet siden 1982. Vi har også mistet mange, for der er arbejdsfunktioner, som var naturlige i gamle dage, men som er forsvundet som lønarbejde. Men der er ikke andre EF-lande, som har fået etableret så mange nye job ude i virksomhederne, og det er et godt tegn.

Så er det naturligvis rigtigt, at vi i de sidste 4-5 år har haft en vækstpause i den indenlandske efterspørgsel. Det var også nødvendigt, netop for at bryde den gamle inflations- og gældsætningsspiral. Det er ikke et traditionelt tilbageslag, vi har været igennem. Det har nemlig været et led i en historisk omstillingsproces, en omstilling til en mere sund og holdbar samfundsøkonomi, men det er også det, som giver os bedre muligheder nu end før. Regeringens og alle andres prognoser forudser en stærkere vækst i dansk økonomi i det næste par år. Det bliver ikke en buldrende høj vækst, som kunne rumme nye problemer, men det bliver formentlig en ganske pæn opgang, som drives – og det er det afgørende – af en fortsat eksportfremgang. Vi er på rette vej, nemlig vejen mod et gennembrud for væksten efter nogle år med den lidt triste, men altså nødvendige vækstpause.

Mulighederne for at skabe vækst og fremgang i 1990'ernes Danmark er jo blevet bedømt af mange, senest af den meget kompetente schweiziske lederskole IMD. Resultatet viser, at Danmark i Europa nu kun overgås af Tyskland i den samlede vurdering. IMD påpeger, at Danmark har en sjælden kombination af et veludviklet socialt system, en dynamisk økonomi og Europas mest liberale erhvervs-klima og samtidig besidder en lang række af de

gode kvaliteter, som må forudses at få topprioritet hos internationale investorer i de kommende år, bl.a. et højt uddannelsesniveau. Resultatet af denne analyse falder ganske godt i tråd med en række andre internationale vurderinger.

Men disse gode nye muligheder, som er opstået, efter at vi har fået grundlæggende sundhed i det meste af vores samfundshusholdning, vil jo ikke bestå i årevis, og man skal ikke sige: Nu studerer vi dem grundigt og længe og solidt og overvejer så på et senere tidspunkt, om vi vil gøre brug af dem. Det er nu, vi skal bruge dem. Det er derfor, regeringen indbyder til konstruktivt samarbejde om at skabe 100.000 nye arbejdspladser i den private sektor i de næste 5 år. Overskuddet på betalingsbalancen og lavinflationen giver større manøvrerum, og udfordringen er så at formulere en politik, der fastholder den lave inflation og overskuddet over for udlandet og samtidig sikrer den størst mulige fremgang i beskæftigelsen. Der skal ikke herske tvivl om, at efter regeringens opfattelse skal måltallet for udgifterne på finansloven for 1992 fastholdes; de nye initiativer må altså finansieres særskilt, f.eks. gennem omprioriteringer og privatiseringer.

En række af de nye lovforslag har allerede været omtalt og debatteret i forbindelse med åbningsdebatten. Jeg skal her fremdrage nogle mere principielle betragtninger, nogle af de overvejelser, der ligger bag regeringens initiativer. Først og fremmest skal produktion og beskæftigelse primært øges i den private, udlandskonkurrerende sektor. Det er her, det skal ske. Hvis vi forsøgte at afskaffe arbejdsløsheden ved at udvide den offentlige sektor, ville vi sætte overskuddet på betalingsbalancen over styr og på længere sigt skabe store statsfinansielle vanskeligheder. Det er jo noget, der er kendt. Når vi derimod formindsker ledigheden ved at fremme væksten i den private sektor, vil dagpengeudgifterne falde og skatteindtægterne stige, og det vil bidrage til at fjerne underskuddet på statsfinanserne. Men den virkning fik vi jo ikke, hvis vi nedbragte arbejdsløsheden ved at ansætte titusinder flere i den offentlige sektor. For det første er det ikke statsfinansielt neutralt, og selv om det nu var tilfældet, ville forøgelsen af beskæftigelsen ikke bidrage til at formindske underskuddet på statsfinanserne. Og når vi så skulle fjerne det –